

Doolhof

Tot op de huid
Christiaan Bakker

Het is als een doolhof, je loopt al een tijd heen en weer. Op zoek, naar de uitgang, naar een antwoord maar meer nog naar een oplossing. Je hebt pijn aan je linkerkuit. Je beweegt je vastberaden maar onzeker de volgende gang in; het is er donker maar het biedt wellicht ook hoop. De eerdere gang bleek geen doorgang te hebben.

Een aantal weken ben je onder behandeling bij de fysiotherapeut. Zij heeft haar best gedaan, week in, week uit, maar samen met jou is de conclusie: deze behandeling is niet de oplossing.

Terug bij de huisarts voelt als een

stap terug. En vandaar weer naar een nieuwe gang. Daar is licht aan het einde van de tunnel, of is het reflectie? Gewoon maar doorlopen tot je niet verder kan. Je ziet een ruimte met veel licht en meerdere stoelen. Dit zal de wachtkamer zijn.

Aan het eind van de gang verschijnt een kalende jongeman met een witte jas. Een baardje onder de wat grote neus. Wel jong maar verse kennis, denk je er van. Een stevige hand dirigeert je een richting op, je passeert witte jasjes van assistenten. Alsof die gratis worden weggegeven, wat een drukte. Er gaat veel mis aan de huid, zo lijkt het. Je bent benieuwd naar de vragen.

In de kamer benoemt hij je klacht en het bezoek aan de fysiotherapeut. Dat heeft de huisarts goed doorgegeven, realiseer je je. Er volgt een gesprek met allemaal vragen. Je benen worden geïnspecteerd en er wordt op bepaalde plekken gedrukt. Je licht de specifieke plek toe waar je klachten zijn, aldaar ook een spatader.

Het onderzoek van de benen dat volgt, is in principe hetzelfde als toen met de kleine, twintig jaar terug. Als er maar geen baby in zit, zeg je lachend terwijl het snoer van het apparaat over je been beweegt. De man legt uit dat het zwarte rondje de ader is en dat het snel verdwijnen van de blauwe kleur in het zwarte rondje aangeeft dat de ader het goed doet. Ook is de ader klein van omvang, maar dat moet je maar van hem aannemen, zegt hij.

Samen met jou is de conclusie: deze behandeling is niet de oplossing

Dat doe je dan ook maar. Je wist niet dat daar ook allemaal van die zwarte rondjes aan het werk waren om bloed terug te brengen naar je hart.

Je kijkt samen naar die spatader op het onderbeen, maar die is erg klein en kan daarom je klachten niet verklaren. Kortom, de ader-APK is goedgekeurd. Hoewel dat goed nieuws is, is dat waarschijnlijk niet het antwoord waarop je had gehoopt. Je beseft je dat ook deze

dermatologische gang doodloopt.

De dokter spreekt met je over de zoektocht in het labyrint. Grappig, want het voelt ook echt als een doolhof. Hij noemt een aantal nieuwe wandelpaden (bijvoorbeeld het neurologische) waarlangs de uitweg kan worden gezocht.

Maar het belangrijkste advies is om terug te gaan naar het centrale punt voor evaluatie. Naar de dokter/gids die je begeleidt door deze dwaaltuin. Waar je altijd veilig kan thuiskomen. De dokter die jou het beste kent en het overzicht bewaart. En alle gangen kent en moet kennen en daarmee het moeilijkste vak in de geneeskunde beoefent: de (t)huisdokter. En dat voelt nu als een stap vooruit.

▶ Christiaan Bakker is dermatoloog in ziekenhuis Nij Smellinghe